

Bức Đi Câu a Thơ i Gian

Tác Giả: Bích Huyền

Thứ Năm, 01 Tháng 1 Năm 2009 02:54

Cho đến ngày hôm nay tôi vẫn không nghĩ là mình đã bước vào tuổi hai mươi ! Mặc dù kể từ tháng 3/07 tôi chỉ nhận làm có 1/3 công việc như ngày xưa vì công việc quá . Nhưng công việc đến đâu hay đâu hai mươi chưa hề có vì tuổi già sức yếu đã bắt đầu tôi chẳng?

Như là quãng thơ i gian tôi quê ngòi, mẹ tôi bảy năm như mẹ tôi đó thôi, thoáng qua như một giấc mơ . Một quãng đời vui như buổi đầu nhưng không phải không niềm đam mê cay chua tình ngòi, tình đời ...Thế nhưng cũng chính trong những ngày ngày ngòi đam mê cay đó, tôi là như thêm được những quan tâm, thấu hiểu và được cảm nhận một vài người bạn đã chia sẻ cùng tôi như Hoàng Thu, Ngọc Trâm, Hoàng Đức Hạnh, Hoàng Ngọc Kiều Loan... Được an ủi, niềm vui đem đi như và niềm vui tăng lên gấp bội . Yêu thơ là món quà vô giá mà ai cũng muốn nhận và ai cũng có thể ban tặng cho nhau.

Hoàng Thu giúp đỡ tôi như một trong quãng đời tôi kể từ Việt Nam . Ngọc Trâm, Đức Hạnh , Hoàng Ngọc Kiều Loan, Thanh Minh ... mang niềm ấm áp cho tôi mỗi khi tình thơ buồn xu hướng dục . Đó là những ngày tai biến , không phải những ngày xa đi học vì là tuổi vô tư là những ngày "chết mà chết không chết vì đâu". Niềm vui không phải là dục .

Cho nên bao nhiêu là cảm nhận cũng không thể .

Vâng, người ta có thể trở nên dục . Nhưng trở nên, niềm vui khi trở khó . Nhưng là khi mình đã mang, đã được những người, đến từ tâm lòng người cho- là những người bạn chung lập, chung trải nghiệm .

Mỗi lần nghĩ đến những đó, tôi đã luôn luôn chia sẻ những gì mình có, trong khả năng như nhồi chua mình đến với những người bạn tốt hơn như mình . Niềm vui đây cũng như trong những .

Hôm nay viết về Truyện Vàng, bạn đọc tôi muốn nói lên một vài câu chuyện buổi phiến những trong tôi vắng vắng là can ngăn : Thôi, đừng nói gì thêm những kể niềm đam mê cay . Những những giấc mơ đêm, rồi cũng sẽ tan đi. Hãy như về những giấc mơ a tụi tôi mát giã mùa học trò học nhiên áo truyện . Những buổi ngày sống reo vui cùng lũ bạn nghề ch nghề m và đời thơ vô cùng .

Bức Đi Câu Thơ Gian

Tác Giả: Bích Huy

Thứ Năm, 01 Tháng 1 Năm 2009 02:54

Rồi những mùa đông buồn bã cũng qua đi, mùa xuân đầu buồn đong đưa trôi. Tháng niên 1990, nhờ một phép lạ, chúng tôi lại được tiếp xúc với nhau. Đợt đầu có Ngọc Trâm, Minh Đức, Kim Oanh, Bùi Thanh Tuyết và tôi. Thời gian này vẫn còn loay hoay với cuộc sống mới, tôi gặp nhiều chuyện buồn vui trong những ngày bên nhau đó vẫn có những chia sẻ, cảm thông và rất tình nguyện... Do kinh nghiệm buồn thân và với ngôi bút trong tay trên mặt sinh hoạt Nhật báo Ngọc Trâm và Việt, tôi đã kêu gọi cùng đồng quan tâm giúp đỡ những người mới tới và đích thân cùng anh chị em HO quyền góp quần áo, mũ nón, giày dép, bát chén, vật dụng cũ trong nhà và tích cực phân phát đến tận tay những gia đình HO, nhất là những gia đình không có thân nhân ở trong nước. Cho đến ngày nay, sau 17 năm gặp lại, có những người còn nhớ chiếc áo cũ, tấm khăn phủ màu hồng... mà tôi mang đến. Chính họ đã cho tôi niềm vui, tôi đã nhận được họ biết bao tình.

Cảm ơn Hoàng Thu, Hoàng Kiều Loan, Tô Ánh Tuyết, cảm ơn Vàng Lan Hoàng, Kiều Hạnh, chị Đức Kim Toàn và một danh sách không thể kể hết đã giúp tôi trong thời gian buồn khổ ban đầu. Món tiền của Vàng Lan Hoàng và các bạn đã giúp tôi mua đồ đạc cái tủ lạnh. Ngày nay chiếc tủ lạnh đó vẫn còn sau khi tôi chuyển tới một nhà người bạn khác đang cần có (có lẽ tình bạn mà tôi mua đồ đạc một cái tủ lạnh thật là tốt).

Tháng 8 vừa qua tham dự Hội Chu Văn An Toàn Cầu, được gặp biết bao nhiêu là những cố nhân của... những người bạn. Mặc dù đã biết trên 1/2 thế kỷ, mặt cho mái tóc không còn xanh nữa, có nhiều ông vẫn nhận ra những người xa lạ và nhớ lại những ngày hoa bướm...

Đợt đầu chúng ta với những tang thương buồn đời, cuộc tan tác 1975 như một lần vĩnh biệt. Tôi kết liễu, người rên rỉ khóc bao giờ còn gặp được những người bạn đã may mắn ra đi... Mười lăm năm trôi qua rất hiếm ngày vui. Tin tức bạn bè xa lạ thêm thì thân người kết liễu. Đôi khi tôi chợt bàng hoàng. Nhìn trong gương, đầu và tóc tháng ngày âu lo vất vả trôi qua trên gương mặt. Tôi nhìn thấy rõ những dấu chân chim mới mới, màu phiến. Không phải của tôi buồn. Đó là dấu vết của thời gian.

Thời gian trôi qua, đã trải qua mười mấy năm ở Hoa Kỳ. Nhờ tháng năm đầu, một mình làm hai ba công việc, không thiếu, chết chịu được những tiền mới mới cho con có toàn thời gian đi học. Sau đó theo hướng nghiên cứu thông báo chí, một nghề mà ngày xưa chưa là niềm mơ ước những không thể hiện được.

Vào nghề, thấy yêu nghề và vừa làm vừa học. Những người bạn xách máy đi vào những sinh hoạt cùng đồng nghiệp lấy tin tức thu thập về Việt Nam. Làm nghề phóng viên rất vui những đôi lúc cũng... hời hợt! Nếu sáng sớm ra, còn nằm trên giường nghe tiếng đi ngoài là biết ngay mình

sẽ có chuyện phôi làm trong ngày do các anh chị Trồng ban Việt ngữ "nh" làm (thốt ra là ch th). Nếu có nhng s ki n b t ch t x y ra nh v kh ng b 911, nh v Tr n Tr ng treo c C ng s n t i lúc cao đ m , tôi ch có 15 phút đ vi t tin và đ c qua phone .Ho c khi th c hi n m t cu c ph ng v n nhân v t ,n u là văn ngh sĩ, câu chuy n trao đ i r t nh nhàng .Nh ng n u đ i t ng là m t nhân v t chính tr , xoay quanh m t hay nhi u v n đ đ ang x y ra trong và ngoài n c , tôi ph i tìm hi u, nghiên c u tr c khi th c hi n .Công vi c cũng khá nh c đ u!

Trên m i năm hành ngh , v i hàng trăm cu c ph ng v n, hàng ngàn bài t ng thu t, đ i v i tôi là m t đ i u vô cùng thích thú b i vì càng s ng trong ngh , tôi càng h c đ c nhi u ki n th c, kinh nghi m và khám phá ra nhi u đ i u k di u chung quanh cu c s ng (Có đ c h nh phúc này, tôi h t lòng c m n Hoà Phong, vì m t g p g tình c , bi t tôi đ ang làm Đ ài Văn ngh Truy n Thanh nên Hoà Phong đã đ a tôi đ n v i VOA).

Nh ng ch ng trình thiên v v n h c ngh thu t là nh ng ch ng trình tôi yêu thích và say mê biên so n cùng th c hi n .B i vì đây là ni m đ am mê t th i còn tr .

M i đ o n v n trong cu n sách, cu n t p chí, nh ng bài hát, l i th ...khi ng i tr c micro trình bày nh nh ng ti ng nói đ ang th m thì v m t hình bóng đã xa, g i nh nhi u đ n ngày tháng cũ . Hàng ngàn nh ng ch ng trình Th Nh c tôi đ h t tâm h n chăm chút m i tu n, chính là n i g i g m k ni m c a tôi. Nh ng ký c th t xa c a m t th i th m ng, l ãng m n, m t thu bi t yêu đ c yêu, m t th i h nh phúc và c m t th i đ n đau trong giồng bão c a l ch s dân t c .

Công vi t tôi làm hàng ngày v a là m u sinh, v a nh v n ngh .Th cho nên biên so n và th c hi n nh ng ch ng trình trên các làn sóng nh ng Đ ài phát thanh mà tôi c ng tác là m t cách th ng yêu v i chính mình và tr n tr ng thính gi .Tôi m c đ c thính gi yêu th ng g n g i v i tôi và tôi đã th c hi n đ c ni m m c c y v i s th thính gi m i ngày m t nhi u .

Đó là h nh phúc tôi nh n đ c .

T trên cái n n c a nh ng ch ng trình v n h c ngh thu t y, tôi g i vào trong đó nh ng tình c m c a tôi, v cu c s ng, v con ng i, v cái s ng và cái ch t, v ng i thân, v tình yêu (quê h ng, đ ng lo i ...),v lòng nhân ái, v n i bao dung, v s đ au kh , v h nh phúc, v ý nghĩa c a hai ch "cho" và "nh n"...đ h ng lòng mình v n i chân thi n m , đ s ng nh ng

Bức Đi Cửa Thi Gian

Tác Giả: Bích Huyền

Thứ Năm, 01 Tháng 1 Năm 2009 02:54

---

tháng ngày còn lại sao cho đời sống nhàn nhàn.

Tất cả rồi sẽ trôi qua. Chẳng có gì níu giữ là còn lại.

Tôi đang sắp có nhiều kỳ nghỉ dịp trong ngày Đợi Hết Trông Về ngày Khung Cửa Mùa Thu tại vùng Hoa Thôn Đón. Tôi sẽ được gặp những bạn bè xa, mà thà nhỡ thoáng thấy trong một giờ nào đó. Những giờ hình như bao giờ cũng phớt phớt hoa ngả lan trên con đường Phan Thanh Giản hay phớt phớt lá me bay ngoài khung trời Nguyễn Bính Khiêm ngàn năm lá đổ, một thuở tuối hoàng ...

Cali, tháng 8